

El neguit dels bombardeigs

El meu nom és Joana Auferiul i vaig néixer a Barcelona el 13 d'abril de 1920.

Recordo afligida l'anècdota d'un capellà conegut nostre, que era el director del col·legi de monges on havia anat la meva mare, situat al carrer Provença. Aquest senyor, quan va esclatar la guerra, no se'n va voler anar, perquè va voler anar parant tot el que estava passant. Li dèiem que se n'anés, però ell no va voler marxar. "Vagi-se'n", li insistíem nosaltres. "No, fins que no ho tingui tot al seu lloc i recollit", deia ell.

Era molt cristià. En aquella època, el fet de ser capellà era un delicte. No ens va fer cas, no va marxar, i el van venir a buscar i el van afusellar.

Durant la guerra, més o menys, es feia vida normal. Un matí vam agafar l'autobús per anar cap al Paral·lel, a una botiga de mitja i llanes, una merceria. Aleshores va sonar la sirena. Abans d'arribar al Passeig de Gràcia, vam baixar de l'autobús, per anar cap al refugi (n'hi havia dos, en aquella zona). I van tirar bombes per tot arreu; quan vam sortir per entrar al refugi, tot era ple d'ambulàncies... Hi havia molts ferits...

La veritat és que sempre hi havia aquella ànsia, aquella angúnia. Semblava que mai no s'havia d'acabar. Que mai no s'arribaria al final. Sempre estàvem amb el mateix neguit: "Sirenes! Bombardegen!".

Pel que fa a la gana, durant la guerra, n'hi havia que sí que menjaven bé i menjaven de tot, però d'altres que no tant. Alguns, de no menjar, arribaven a l'extrem d'estar tísics.

Nosaltres no vam passar gana, però sí molta necessitat.